

Kylmää kyytiä

Talvimyrsky puhaltelee viimeisiä henkäyksiään kylmästä pohjolasta. Vaakasuojaan lentävä lumi peittää ajoittain kalsean siniseltä taivaalta paistavan auringon näkyvistä. Postilaatikolla käynti tuo mieleen Vaahteramäen Eemelin ja Aatu-rengin toivottomalta vaikuttaneen matkan samanlaisessa lumimyrskyssä lääkäriin ruotsalaisessa tv-sarjassa 70-luvulta. Kuluvana talvena, eikä monena aikaisempanakaan, ole ollut montaakaan vastaavaa vanhan ajan kunnon lumimyräkkää. Muistoissa koulumatkat olivat usein rämpimistä lumimyrskyn läpi umpihangessa, ainoana opastimena Hietalan ulkovalo, jota kohden oli hyvä suunnistaa viimeinen puolikilometrinen osuus kapeaa kotitietä, mitä kohti se lähes luotisuoraan ampui.

Kuluvana talvena merkillepantavaa ovat olleet lukuisat sähkökatkot. Ei ole tarvinnut olla sen merkillisempää kuin räntäsadetta vähän tavanomaista enemmän niin eiköhän jo ala virrat katkeilemaan. Kaikkein pahin oli kuitenkin ns. alijännitteinen sähkövika joka rikkoi sähkölaitteita pariinkin otteeseen. Vanhoista kunnon hehkulampuista sen näki, paloivat kuin ennen vanhaan 10W lamput, ledit jaksoivat palaa kirkkaasti vähemmälläkin virralla. Nyky-yhteiskunta on täysin riippuvainen sähköstä. Ei pelaa lämmitys, ei jäähdytys, myöskään loputtomasti ei pelaa netti tai puhelimet. Siirtyminen maakaapelointiin on käyttövarmuuden kannalta kestävin ratkaisu, kallis tosin, eikä vielä pitkään aikaan valmis.

Rahaa ei sen sijaan tunnu puuttuvan Euroopan keskuspankilta, ja lisää painetaan sitä mukaa kun entistä palaa. Taannoin päätettiin elvyttää taantuman kourissa kärvistelevän maanosan talouskehitystä peräti 1000 miljardilla eurolla. Saisi siinä 500 euron seteleitä painaa useassa vuorossa kauan aikaa että koko summa saataisiin kokoon. Käytännössä kuitenkin koko summaa ei voi laskea liikkeelle fyysisenä rahana. Keskuspankki ostaa elektronisella rahalla elektronisia valtioiden lainasummia. Loppujen lopuksi vain sähköiset impulssit kulkevat paikasta toiseen. Pidetään peukkuja ettei tule sähkökatkoja.

Myös kotimaassa alkaa rahaa palaa kevään edetessä. Ei tarvitse montaa yötä nukkua kun kevään eduskuntavaalien mainontaa alkaa vyöryä taas maakuntiin. Sanomalehtien sivuilta lukijan silmille hyppii hymynaamojen irvistelevä armeija, postilaatikot pullistelevat lippusista ja lappusista. Kannatusta mittaavat gallupit täyttävät lehtien mainonnalta vapaaksi jääneen tilan. Lopputulos kaikesta päälle tunkevasta mainonnasta huolimatta, tai äänestäjää sekoittavista mielipidemittauksista välittämättä, ratkeaa kuitenkin lopulta äänestyskopin hiljaisessa hämärässä. Suuri osa äänestäjäkunnasta tosin valitsee ns. nukkuvien puolueen, ja saa nukkua yönsä rauhassa.

Kolmekymmentä vuotta. Onko siitä jo tosiaan niin kauan, yo-kirjoituksista. Muistoissa penkin alle menneet, kaikkien aikojen vaikeimmat englannin kuuntelutehtävät. Talven -85 tulipalopakkaset, Inarin järvestä noussut todella kylmä kala; harhautunut neuvostoliittolainen harjoitusohjus. Kylmä penkkariajo kuorma-auton lavalla lampin keskustan läpi (liian kylmää hevosille). Pitkät päivät käsialalla kirjoitettuja konseptipapereita. Kotona tehtyä jauhelihapizzaa tukevana eväänä koetuksen keskellä. Kevätauringon kirkkaaksi valaisema koulun voimistelusalii, kaksi tuolia ja pulpetti (ylimääräinen tuoli eväitä varten) *Vuonna -85, kauan on aikaa siis.*

RAUNO NIIRANEN
rauno.niiranen@suomi24.fi